

вѣше, както винаги, мраченъ. Този пжтъ той бѣше забравилъ да си вземе другаръ, както обикновено правѣше. Слънцето се готвѣше да залѣзе и широката Арно горѣше въ неговитѣ лжчи задъ краепжтнитѣ тополи. Пела обърна глава къмъ рѣката и този блѣсъкъ го ослѣпи; когато свикна да различава прѣдметитѣ, стори му се, че тамъ е пакъ левътъ, че той пакъ се върти около му и цѣлъ се наежва да се хвърли. Този призракъ не бѣше му се явявалъ скоро и Пела помисли съ горчиво очудване: „Какво ти трѣбва? Че ти ми взе всичко!“ Но веднага си спомни, че му остава още едно — неговия собственъ животъ. Съ трепетъ впери очи той въ видѣнието и то се изгуби. Но по-нататкъ по пжтя къмъ града, предъ него отеднажъ изпъкна стройната фигура на Орнандучио.

Пела веднага разбра всичко, но продължаваше да върви напрѣдъ съ тежки, твърди крачки. Той се чувствуваше уморенъ и втренчено гледаше сѣнката си. Орнандучио вървѣше бързо, почти подскачаше и гледаше равнодушно този човѣкъ, освѣтенъ отъ залязващото слънце. По пжтя, освѣнитѣхъ двамата, нѣмаше никого.

Ето тѣ се спиратъ единъ срѣщу другъ. Но — чудно! Въ очитѣ на Пела нѣмаше и слѣда отъ омраза. Да, прѣдъ него стоеше този, който бѣше неговъ врагъ отъ дѣтинство, и който сега щѣше да вземе живота му. Но се пакъ Пела гледаше спокойно, кротко, убитъ отъ скръбъ.

Левъгъ . . . Смъртъта на лева нѣкога!

Този погледъ спрѣ Орнандо и го накара да потрепери. Майчината клетва пламна въ гърдитѣ